

Сходинки у кручі

Василь Чухліб

Хіба вгадаєш, якого коника Десна раптом викине. Торік ось там була піщана коса, по якій бродили цибаті лелеки, де сиділи на висипах чайки. Була коса — і не стало.

— Десна, — каже дідусь, — забрала.

А тут берег був пологий. Тут дітлахи коlobками скочувалися в річку, галасували, хлюпалися, аж до неба бризки летіли.

Цієї весни вода підмила берег. І стала круча. Тепер купатися бігай аж до порома. Хоч хлоп'ятам це за виграшки. А ось тіткам не з руки туди тазики з білизною носити.

Дідусь Матвій ніби вгадав Тарасикові думки. Поклав на траву вудочки, витяг з торбини заступця. Відчепив з ланцюжка, що на поясі, ножа мисливського, простягнув онукові:

— Скоч он у той лознячок, наріж лози рівненької.

Коли Тарасик приніс оберемок лози, дідусь уже кінчав копати в кручі сходинки.

— Як робити, то по-хазяйськи, — примовляв дідусь. Він підрівняв сходинки, а потім назаstrугував кілочків, позабивав у землю. — А тепер тинки заплетемо.

І вони обплели лозою усі п'ять сходинок.

— Отак міцно буде, надійно, — казав дідусь. — Та чи не проґавили ми кльов?

І вони взяли вудочки й хутенько пішли до Стариці, де завжди добре ловиться риба.